

Soud první stolice povolil zajišťovací exekuci, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentčin návrh na povolení zajišťovací exekuce opírá se o výpočet příspěvků členů do úpadku přisedšího společenstva, zřízený správcem podstaty, úpadkovým komisařem, jak se tvrdí, předběžně přezkoumaný a jím podle Šu 6 min. nař. ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. vyhlášený, pokud se týče doručený. Právním rekursní soud neuznal tento výpočet za exekuční titul ve smyslu Šu 370 ex. ř., hodící se k tomu, by na základě něho byla povolena zajišťovací exekuce. Onen výpočet, jeho předběžné přezkoumání a vyhlášení úpadkovým komisařem nejsou opatřením soudu, kterým přiznána byla peněžitá pohledávka (§ 370 ex. ř. na konci). Předběžné přezkoumání a vyhlášení výpočtu (§ 6 uvedeného min. nař.) jsou jen přípravnými jednáními ku schválení výpočtu (§ 7 min. nař.) a teprve schválení jest oním opatřením soudu v nesporné právní věci, kterým se peněžitá pohledávka přiznává (§ 370 ex. ř.) a na základě něhož příspěvek lze dobývati (§§ 8 a 10 uvedeného min. nař.). Teprve tento může býti podkladem pro exekuci zajišťovací (§ 370 ex. ř.).

Čís. 6277.

Věřitel, jenž pohledávku postoupil a oznámil postup, přihlašuje pohledávku k rozvrhovému řízení, není účastníkem rozvrhového řízení a nepřísluší mu právo k rekursu do rozvrhového usnesení.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 801/26.)

Rekursní soud odmítl rekurs Václava K-a do rozvrhu výtěžku za exekučně prodané movitosti. Důvody: Václav K. napadá rozvrhové usnesení prvního soudu proto, že výtěžek ve zbytku 888 Kč nebyl příkázán jemu, nýbrž neprávem na pohledávky Jana H-a. Stížnost Václava K-a jest nepřipustnou. Podle § 286 první odstavec ex. ř. platí o rekursech proti rozvrhovým usnesením při exekucích zabavením a prodejem svršků ustanovení Šu 234 ex. ř. Dle Šu 234 ex. ř. jsou dlužník a oprávnění, kteří ku rozvrhovému roku se dostavili, toliko v mezích práva, které přísluší jim podle Šu 213 ex. ř. k odporu, oprávnění napadati rozvrhové usnesení. Toto právo rekursu nepřísluší však stěžovateli Václavu K-ovi, jelikož není oprávněným věřitelem. Podle Šu 286 druhý odstavec ex. ř. mají z rozdělované podstaty nejprve zapraveny býti náklady na odhad a dražbu a potom v čas přihlášené pohledávky zástavní. K rozvrhovému roku přihlásil Václav K. pohledávku 3.060 Kč a žádal, aby příkázáno bylo 888 Kč Karlu S-ovi, jemuž pohledávku tu postoupil; tím, že Václav K. svou pohledávku postoupil Karlu S-ovi, stal se tento věřitelem, nastoupil dle Šu 1394 obč. zák. v práva Václava K-a a tento přestal býti oprávněným a není proto již oprávněn s postoupenou pohle-

dávkou nakládati a také ovšem ne ku jejímu přihlášení ku rozvrhovému roku a pak k rekursu proti rozvrhovému usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud nepřiznal rekurentu oprávnění k rekursu do rozvrhového usnesení a pro nedostatek tohoto oprávnění odmítl rekurs právem. Postupem pohledávky (§§ 1392 a násl. obč. zák.) přestane postupitel býti věřitelem a na jeho místo vstupuje jiný věřitel. Rekurent, přihlašuje pohledávku k rozvrhovému roku, oznámil, že postoupil svou pohledávku Karlu S-ovi. Podle toho, co o postupu bylo uvedeno, rekurent přestal býti věřitelem, nebyl již oprávněným účastníkem rozvrhového řízení a důsledkem toho ani rekurs do rozvrhového usnesení mu nepříslušel (§§ 286 a 234 ex. ř.). Stanovisko rekurentem v dovolacím rekursu zastávané, že přes oznámený postup pohledávky právo k rekursu měl, není tedy správné.

Čís. 6278.

Při vyúčtování společných obchodů příležitostně společnosti jest vedoucí účastník povinen (čl. 270 obch. zák.) předložit o jednotlivých položkách doklady, mezi něž náleží také obchodní knihy.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, Rv I 124/26.)

Žalující banka nakoupila se žalovaným na společný účet zboží, jež žalovaný rozprodal. Žalobě, by žalovaný byl uznán povinným předložit žalobkyni řádné vyúčtování všech výdajů a příjmů se všemi doklady, týkajícími se společných obchodů, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatelka vytýká rozsudku odvolacího soudu jen nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v tom, že odvolací soud právě tak jako soud první stolice, vykládaje mylně předpis čl. 270 obch. zák., uložil žalované firmě, by při složení účtu předložila také obchodní knihy a ostatní doklady, ač prý dle uvedeného zákonného předpisu povinnost vedoucího účastníka nesahá dále, než aby předložil vyúčtování a sdělil doklady. Teprve kdyby druhý účastník, zde žalobkyně, činila proti jednotlivým položkám výtky, mohlo by prý býti, a to jen ve sporu, uloženo žalovanému, by o sporných položkách předložil doklady. Takovými doklady jsou prý ostatně jen účty, stvrzenky atd., nikoliv však obchodní knihy. Jde tedy o otázku, zda jest vedoucí účastník při vyúčtování společných obchodů povinen jednotlivé položky také doložit, t. j. umožnit druhému účastníku, by v doklady nahlédl a je prozkoumal,